

Emelkedett a város javadalmi bevétele.

— A javadalmi bizottság ülése. —

(Saját tudósítónktól.) A javadalmi bizottság Balogh Károly pénzügyi tanácsos elnöklésével kedden délután ülést tartott. Az ülésen Balogh tanácsos a javadalmi ágak áprilisi üzleteredményéről számolt be. Ha e jelentés egyes tételeit vizsgáljuk, azt látjuk, hogy még mindig megvan ezeknél az a nagy csökkenés, amely a háboru kitörése óta hónapról-hónapra növekedett, a végeredmény azonban ennek ellenére jövedelem-többletet mutat ki a múlt évi áprilisi jövedelemmel szemben. Ez a többlet-bevétel 67.622 korona és 21 fillér, amely a legeltetési fűbérdíjak főlemléséből származik. Legnagyobb jövedelemcsökkenés van az állami bor- és husfogyasztási adónál, ezzel szemben jelentékeny többlet-bevételt látunk a vízhasználati díjban és — mint már említettük — a fűbér-díjban.

Az összehasonlító kimutatás szerint állami bor- és husfogyasztási adóban befolyt 1916 áprilisban 24.733.91, 1917 áprilisban 191.35.63 korona, kevesebb 5598.28 koronával. Városi fogyasztási adópótlékban 1916 áprilisban befolyt 6626.70 korona, 1917 áprilisban 5651.91 korona, kevesebb 974.79 koronával. Városi fogyasztási illetékben befolyt 1916 áprilisban 6369.55 korona, 1917 áprilisban 6151.66 korona, kevesebb 217.89 koronával. Kövezetvétdíjban befolyt 1916 áprilisban 11792.62 korona, 1917 áprilisban 10512.45 korona, kevesebb 1280.17 koronával. Partijavadalmi díjban befolyt 1916 áprilisban 256.66 korona, 1917 áprilisban 421.18 korona, több 165.32 koronával. Hidvám díjban befolyt 1916 áprilisban 4756.34 korona, 1917 áprilisban 4682.96 korona, kevesebb 73.38 koronával. Helypénzdíjban befolyt 1916 áprilisban 5375.96 korona, 1917 áprilisban 6220.12 korona, több 844.16 koronával. Súly és ürmérték díjban befolyt 1916 áprilisban 190.63 korona, 1917 áprilisban 265.84 korona, több 75.18 koronával. Vágóhid-díjban befolyt 1916 áprilisban 8586.52 korona, 1917 áprilisban 7573.53 korona, kevesebb 1012.99 koronával. Föld- és vályogdíjban befolyt 1916 áprilisban 23.35 korona, 1917 áprilisban 39.76 korona, több 16.41 koronával. Kazánhasználati díjban befolyt 1916 áprilisban 34.76 korona, 1917 áprilisban 14.57 korona, kevesebb 20.19 koronával. Csónakátkeelési díjban befolyt 1916 áprilisban 122.70 korona, 1917 áprilisban 173.22 korona, több 50.52 koronával. Vámbírság díjban befolyt 1916 áprilisban 5 korona, 1917 áprilisban 67.80 korona, több 62.80 koronával. Tápéi révvámdíjban befolyt 1916 áprilisban 88.92 korona, 1917 áprilisban 102.28 korona, több 13.36 koronával. Zálogolási díjban befolyt 1916 áprilisban 8.14 korona, 1917 áprilisban 1.44 korona, kevesebb 6.70 koronával. Rendbontási díjban befolyt 1916 áprilisban 156.76 korona, 1917 áprilisban 211.61 korona, több 54.85 koronával. Szemledíjban befolyt 1916 áprilisban 1.88 korona, 1917 áprilisban 0.44 korona, kevesebb 1.44 koronával. Vízhasználati behajt. illetékben befolyt 1916 áprilisban 27.66 korona, 1917 áprilisban 60.70 korona, több 33.04 koronával. Városi fürdődíjban befolyt 1916 áprilisban 10695.04 korona, 1917 áprilisban 10584.50 korona, kevesebb 110.54 koronával. Fűbérdíjban befolyt 1916 áprilisban 67725 korona, 1917 áprilisban 138735.50 korona, több 71017.50 koronával. Kutköltségben befolyt 1916 áprilisban 1302.06 korona, 1917 áprilisban 2625.46 korona, több 1323.40 koronával. Folytatási díjban befolyt 1916 áprilisban 7120 korona, 1917 áprilisban 8280 korona, több 1160 koronával.

A múlt év április havi bevétel 160103.62 korona, az 1917 április havi bevétel 227726.23 korona, ami 67622.61 koronával több. A jelentést a bizottság tudomásul vette.

Ezután Wimmer Fülöp és dr. Thuróczy Mihály tisztii főügyész szólaltak fel a városi gőzfürdő bezárása miatt. A városi gőzfürdőt ugyanis — mint megírtuk — be kellett zárni, mert a szénközpont arról értesítette a hatóságot, hogy a fürdő céljaira többé nem ad szénét. A szénközpont nem számolt a fürdő közegészségügyi szükségességével, a mire a városnak nyomatékosan kell figyelmeztetnie. A javadalmi bizottság a felszólalók indítványára elhatározta, hogy felkéri a tanácsot, írjon fel a kereskedelemügyi miniszterhez, hogy ő hívja fel a szénközpont figyelmét a gőzfürdő nagy fontosságára.

Beszélgetés . . .

Pünkösdvasárnapján prédikáció után állnak a nagykezü parasztok az alsótanyai templom előtt. Öregek, öszbajusznak, aztán meglett férfiak, körülöttük pedig fiatalok, akik nem folynak be a beszélgetésbe, inkább csak fülelnek. Az emberek közt akad szenvedélyes dohányzó is, ezek alig várják, hogy rágyujtsanak. Ilyformán előkerülnek a pipák, utánuk a dohány, szivar és kisdő multával már füstöt szakgat a rozsvetésekkel kacérkodó szellő. Egy-két torokköszörülés után megered a beszéd is, lassan, barátságosan, a hangja szelid, békés, komoly emberekhez illő.

— Hát bátya, sose gondoltam volna, hogy az asszony lösz a gazdám!

— No — mosolyognak a többiek.

— Ű viseli barátom a kalapot egészen.

— Pedig ténálatok nem az asszony szokta hordozni, Vince?

— Nem! . . . emelkedik ki a nagy paraszt az inggallér közül és megvillan a szeme, mintha mondaná: restellem is!

— Aztán mér viseli most a gazdasszony a kalapot, hé?

— Azért, mert ű szödi a dohányt, aztán csak annyit lehet pipálni, amennyit ű akar.

— Hogy, hogy?

— Ugy van, úgy igaz — veti közbe a megjegyzést derüsen egy másik ember, aki épp olyan égedelemben lehet most a dohány irányában, mint Vince.

— Hogy!?! . . . mondja Vince. — Hát ugy, hogy az asszony hozza a városrúl a dohányt.

— Itt nem is kap kend . . .

— Tojásér' vöszí a kishótosnál, aztán vagy nem kap eleget, vagy nincs lelke a tojást elpredálni.

— Nini — emeli föl a pipaszárat egy öregedő ember — mer' négy tojásért kap egy „zöldköpönyegös“-et. A' pdeig hatvan pénz! . . .

— Egy koronka husz fillér az, András bátyám.

— Egy kutya!

— Hát — folytatja Vince — ez a mottója a dolognak . . . Mindja is: no kend máma éppen négy kis csirkét pipált el.

Nevetnek a dohosszagu emberek.

— Mert négy tojás: négy kiscsirke — böleselkedik András a pipacsutorát szopogatva — a négy tojás pedig hatvan vas, vagy — mutat a mellette állóra — amint té mondod: egy koronka husz fillér.

— No mindegy — köp egy hegyeset Vince — csak vége lögyön ennek a nagy gabajodásnak, majd löszök én gazda a háznál mögént. Én viselöm akkó' a kalapot nem az asszony! . . .

. . . Ujlaki Antal lapjában olvasták a magyarok mise előtt, hogy az öreg katonákat, a 65 és 66-os évfolyambelieket, haza bocsájtják. Elég volt az öregek vitézségéből.

— Ez a mostani kiráj, ugy nézöm, nagyon talponálló embör — fordítja át a dohány-problémáról a beszédet egy vörhenyeges ember, akinek a keze tele van tyukszeplővel, ezért „fótoskezü Mihály“-nak is eszfolják maguk között a parasztok. Nem szól rá senki, csak nézik Mihályt, várják, hogy ma-

gyarázza ki a szavát. Kisvártatva emelt hangon tovább mondja Mihály:

— Mögparancsolom! . . . Nézi Mihály a hatást, aztán folytatja. — Ugy mondta az bátya: mögparancsolom! . . . Hát töheti is.

— Nini . . . kezdenek megvillanni az elmék a kalapok alatt. — Hát ugy mondja: kérom szépen? . . . Még égy ezredös is, ha parancsot ad, ugy mondja, hogy regiméne parancs, aztán azt mond, amit akar.

— Jó, jó, ez is igaz, öregkomám, de' mán mégis . . . Szép nó, csak dieséret illeti érte. Azt mondja, mögparancsolom, hogy az öreg katonákat haza köll eresztetni.

— Lássa kend — szól a beszédbe egy másik ember — ez azt mutatja, hogy ez a kiráj nem olyan konok, mint a régivót.

— Így igaz, így, így.

— Ennek mög az a mottója — világosítja fel a beszélgetőket Vince, a kiscsirkéket pipáló ember — hogy ez a Károly kiráj fiatal, az esze is fiatalosabban jár . . . Mög: jobban hajlik a nép felé! . . .

. . . A királyról azután áttérnek a magyarok az időjárásra. A másik hatalomra, mely iránt szintén nagy az érdeklős.

— Nohát ugyan mögesökönysödött ez az idő . . . Nem bir esni.

— Nem akar, ugy mondja kend — jegyzi meg tréfásan a másik — mer' mögfogadta, hogy két álló hónapig nem esik.

— Tán levelet kapott kend?

— Levelet, éppen eltaláltad.

— Hát aszondom én — fuj egyet a pépából Makra Tamás — hogy hamarosan esső lösz.

— No.

— Tán kend is levelet kapott?

— Én ugyan nem kaptam, — erősködik Makra — hanem azt láttam, hogy a Mérges-erdő így, a Honvéd-erdő mög így állt — mutat éppen ellenkező irányba — a ködbe mög mönt a gőzös . . .

Az öregek rábólintják a fejüket, nem szólnak, érzik a lelkükkel a bájos természeti tüneményt — a délibábot, mely az Alföld távolában hól ide, hól oda varázsolja a természet képeit.

— No, végzi Makra — mondom, hamarosan esső lösz . . .

Igy beszélgetnek a magyarok piros pünkösd-napján nagymise után az alsótanyai templom előtt. Egyszerre csak délre kondul meg a harang, szeliden a kalap-pereméhez emelik az ujjukat, és ki erre, ki arra megindul.

— Isten álgy . . .

— sten ál . . .

—y.

Magyar

találmány, magyar készítmény nem ért még el olyan sikert, mint a Diana sósborszesz. Évről-évre rohamosan emelkedik a fogyasztás s ma már közel évi 15.000.000 palack Diana sósborszesz kerül fogyasztásra kizárólag Magyarországon, de az

ország

határain túl is eljutott már e páratlan szer hírneve. Tengerentúli államokban ép úgy ismerik és fogyasztják, mint idehaza. Magyarok, ha külföldre utaznak, okvetlenül magukkal viszik, mert aki egyszer megszokta, nem tud már megenni nélküle. Igazán: szerényletlenség nélkül elmondhatjuk, hogy

nem volt

még készítmény, mely ily rövid idő alatt ily páratlan népszerűségre, közkedveltségre tegeyen szert, s ennyire nélkülözhetetlenné váljék. Ha kutatjuk e siker okait, azt látjuk, hogy nem a reklám, nem a szervezési munka, nem a kínálat hozta létre ezt a csodálatos sikert,

hanem

az az egyszerű tény, hogy aki egyszer bármilyen bajánál a Diana-sósborszeszhez folyamodott segítségért, e biztos hatású háziszerven föltétlenül megtalálta amit keresett s ezért aztán később is állandóan ragaszkodott hozzá, kijelentvén, hogy amíg csak

lesz

a világon Diana sósborszesz, házból ki nem hagyja fogyni.

Ára 1.30 fillér.

Kapható mindenütt.

Főelárulófóhely: Diana Kereskedelmi Részv.-Társ.
BUDAPEST, Nádor-utca 6. sz.